

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/93/2021
Identifikačné číslo spisu: 4312212301
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4312212301.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej, a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobkyne H. D., bývajúcej v Y. XX, zastúpenej JUDr. Petrom Harakálym, advokátom so sídlom v Košiciach, Mlynská 28, proti žalovanej Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o náhradu liečebných nákladov, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 14C/119/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 31. augusta 2020 sp.zn. 5Co/96/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. septembra 2018 č.k. 14C/119/2012-639 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 22.729,41 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I). Vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). Žalobkyňi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80% (výrok III.). Štátu priznal nárok na náhradu trov voči žalobkyňi v rozsahu 10% a voči žalovanému v rozsahu 90% (výrok IV.). Rozhodol tak v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoPZP“) a § 449 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). Žalobkyňa si v konaní uplatnila nárok na náhradu účelných nákladov spojených s liečením následkov ťažkého ublíženia na zdraví, ktoré utrpela pri dopravnej nehode motorového vozidla ako spolujazdkyňa. Súd považoval žalobkyňu za aktívne legitimovanú na podanie žaloby, keď v konaní preukázala, že finančné prostriedky na liečbu vynaložila a liečebné výkony absolvovala osobne. Účelnosť liečebných nákladov v zmysle § 449 ods. 1 OZ posudzoval zo širšieho hľadiska tak, že zahŕňajú aj náklady, ktorých účelom je stabilizácia zdravotného stavu v dobe po skončení liečenia, ak následky pretrvávajú a vznikajú s nimi ďalšie výdavky. Žalobkyňi priznal nárok na náhradu nákladov za liečebné pomôcky a za jednotlivé pobyty v rehabilitačných zariadeniach, ktoré s poukazom na závery znaleckého posudku č. 1/2018 viedli k stabilizácii, resp. nezhoršovaniu jej zdravotného stavu a súčasne neboli kryté

verejným zdravotným poistením. Súd priznal žalobkyni nárok aj na úhradu nákladov spojených s pobytom jej rodičov pri hospitalizácii, ako aj pri rehabilitačných pobytoch s poukazom na konkrétne okolnosti prejednávaneho prípadu a v súlade s princípom spravodlivosti. Žalobu zamietol v časti 2.525,44 eur, ktorá suma predstavovala mieru spoluzavinenia žalobkyne na škodu na zdraví. Na vzniku škody sa žalobkyňa podieľala tým, že priamo porušila ustanovenie § 8 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z., keď počas jazdy nebola pripútaná, čo vyplynulo zo znaleckého posudku č. 73/2017. Súd posúdil mieru jej zavinenia v rozsahu 10 % s ohľadom na jej vek, skutočnosť, že sedela na zadnom sedadle, tiež tú okolnosť, že jej nemožno pričítať žiadnu mieru zavinenia na dopravnej nehode a rozhodovaciu prax súdov v obdobných právnych veciach, kedy súdy priznávajú mieru spoluzavinenia vo výške 20 % pri dospelých poškodených. V časti úrokov z omeškania žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaná v trojmesačnej lehote od uplatnenia nároku žalobkyňou v súlade s § 11 ods. 6 písm. a/, b/ ZoPZP, poskytla jej písomné vysvetlenie dôvodov odmietnutia plnenia. Nevznikla jej tak povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v zmysle § 11 ods. 8 ZoPZP. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu strán v spore v zmysle § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). O trovách štátu rozhodol podľa § 259 CSP.

2. Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobkyne a žalovanej rozsudkom z 31. augusta 2020 sp.zn. 5Co/96/2019, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. nad priznanú sumu 11.004,88 eur po sumu 22.616,53 eur a vo výroku II., III. a IV. potvrdil ako vecne správne (§ 387 ods. 1, 2 CSP) a vo zvyšku (suma 112,88 eur) žalobu zamietol. Žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie a súdnou praxou vyložil pojem účelné náklady na liečenie v zmysle § 449 ods. 1 OZ v širšom zmysle tak, že o.i. zahŕňajú aj náklady na rehabilitáciu poškodeného, ako aj preukázateľné a účelne vynaložené náklady na návštevu najbližších príbuzných poškodeného v zdravotníckom zariadení priaznivo vplyvajúcu a urýchľujúcu liečebný proces (R 28/1980). K odvolacím argumentom strán uviedol, že je potrebné zohľadniť okolnosti prejednávanej veci, keď žalobkyňa sa ocitla po dopravnej nehode v ťažkej situácii s následkami v podobe sťaženia jej uplatnenia v živote, pričom išlo o mladé dievča, ktoré napokon s pomocou rodičov nerezignovalo, ale sa snažilo pomocou rôznych liečebných a rehabilitačných procedúr zvrátiť nepriaznivý zdravotný stav. Prítomnosť rodičov v procese liečenia žalobkyne považoval za želateľnú a rozhodujúcu pre jej psychiku. Aj keď znalecký posudok č. 1/2016 nepreferoval nutnosť neustáleho doprovodu žalobkyne rodičmi v zariadeniach, nebolo možné jednoznačný pozitívny účinok ich prítomnosti na pohodlie, intimitu a liečebný progres žalobkyne vylúčiť. K námietke žalovanej, že v čase niektorých pobytov mala žalobkyňa už 19 rokov uviedol, že treba zvážiť a posúdiť aj tú skutočnosť, že samotná vážna dopravná nehoda a jej následky pre žalobkyňu mohli mať za následok pribzdenie až zastavenie jej socio-psychologického vývinu. Dokazovať, aký vplyv by mala na liečbu absencia prítomnosti rodičov žalobkyne nezodpovedá podľa názoru odvolacieho súdu okolnostiam prípadu a spravodlivému nazeraniu na daný prípad. Podstatné je, že žalobkyňa pobyty absolvovala a že mali na jej zdravotný stav pozitívny účinok. K ďalším odvolacím námietkam žalovanej uviedol, že z obsahu spisu nevyplynul záver žalovanej, že medzi žalobkyňou a rodičmi boli naštrbené vzťahy. Skutočnosť, že žalobkyňa sama nerealizovala platby za liečebné pobyty bola daná tým, že jej to neumožňoval zdravotný stav. Prijaté platby od rodičov za liečebné náklady posúdil odvolací súd ako konkludentne darované žalobkyni. Doklady za úhradu pobytov síce nespĺňali striktné podmienky daňového práva, odvolací súd ich však považoval za hodnoverný a relevantný dôkaz o vykonaných platbách. K odvolacím námietkam strán týkajúcim sa rozsahu spoluviny žalobkyne na vzniku škody na jej zdraví uviedol, že skutočnosť ohľadne neprípútania sa žalobkyne v čase dopravnej nehody sporná v konaní nebola. Odvolací súd považuje porušenie povinnosti osoby sediacej na sedadle povinne vybavenom bezpečnostným pásom alebo iným zadržiavacím zariadením za situáciu, pri ktorej dochádza k porušeniu právnej povinnosti podľa cestného zákona, ktorá mohla mať vplyv na iný rozsah škody na zdraví osoby neprípútanej. Vzhľadom na okolnosti ohľadne veku žalobkyne v čase nehody a skutočnosti, že sama o sebe dopravnú nehodu svojím zavineným konaním nezapríčinila, bolo na mieste stanoviť 10% ako mieru spoluúčasti na škode. Zodpovednosť nad prepravovanou neplnoletou osobou niesol pre absenciu sprievodu samotný vodič. V tejto skutočnosti videl odvolací súd správnosť nájdeného pomeru spoluzavinenia v zmysle § 441 OZ. Nepriznanie úrokov z omeškania bolo v súlade s ustanovením § 11 ods. 6, 7, 8 ZoPZP, ktoré je vo vzťahu k § 517 ods. 2 OZ špeciálnym ustanovením. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2020 sp.zn. 7Cdo/109/2018. K zamietnutiu žaloby v rozsahu sumy 112,88 eur pristúpil z dôvodu, že žalovaná už nárok žalobkyne v tejto časti uhradila. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s odôvodnením, že v odvolacom konaní boli strany sporu (ne)úspešné pomerne v rovnakom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v jeho výroku, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III. a IV., ako aj vo výroku o trovách odvolacieho konania podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP. V dovolaní argumentovala tým, že odvolací súd a ani súd prvého stupňa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysvetlili, akým spôsobom sa vysporiadali pri otázke spoluzavinenia žalobkyne na vzniku škody s otázkou príčinnej súvislosti protiprávneho konania žalobkyne so vznikom škody, resp. so zväčšením jej rozsahu, ktorá je obligatórnym predpokladom zodpovednosti za škodu podľa § 441 OZ. Aplikácia ustanovenia § 441 OZ totiž prichádza do úvahy len vtedy, ak konanie poškodeného, ktoré má povahu protiprávneho konania, je príčinou vzniku škody alebo jej zväčšenia. Príчинná súvislosť musí byť pritom bezpečne preukázaná bez akýchkoľvek pochybností, nepostačuje len vzťah pravdepodobnosti. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25Cdo/4199/2013 a sp.zn. 25Cdo/91/2010. Tvrdila, že pri aplikácii ustanovenia § 441 OZ nie je možné vytvorenie nejakého všeobecného pravidla o uplatnení spoluzavinenia, resp. jeho miere, ktoré by bolo aplikovateľné na iné obdobné prípady. Vždy je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností daného prípadu. V prípade žalobkyne nebola takáto príčinná súvislosť bezpečne a jednoznačne v konaní preukázaná. V konaní nebol zisťovaný presný nehodový dej dopravnej nehody a príčinná súvislosť nevyplýva ani z iných vykonaných dôkazov. Táto skutočnosť nemá povahu zákonnej domnienky, z ktorej by mohol súd vychádzať v zmysle § 192 CSP a nie je ani všeobecne známa skutočnosť v zmysle § 186 ods. 1 CSP. Účinnosť bezpečnostného opatrenia spočívajúceho v zapnutí bezpečnostného pásu totiž podstatne závisí od priebehu nehodového deja. Okresný súd a ani odvolací súd následne sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadali s otázkou príčinnej súvislosti napriek tomu, že žalobkyňa na túto skutočnosť poukazovala. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že jej prizná sumu 2,525,44 eur s príslušenstvom a voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa sa dovolaním domáha zmeny rozsudku, navrhuje aj zmenu rozhodnutia súdu o náhrade trov konania.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že nevidí dôvod jeho prípustnosti v ustanovení § 420 písm. f/ CSP. V konaní pred súdom prvej inštancie preukázala nielen skutočnosť, že žalobkyňa nebola v čase nehodového deja pripútaná, ale aj skutočnosť, akým spôsobom sa v tomto konkrétnom prípade v dôsledku neprípútania pohybovalo jej telo v kabíne vozidla a aké zranenia jej boli spôsobené v dôsledku pohybu jej tela. Poukázala na znalecký posudok č. 73/2017 vypracovaný v konaní sp.zn. 13C/67/2011, z ktorého uvedené jednoznačne vyplynulo. Ak žalobkyňa chcela preukázať opak, mohla v tomto smere navrhnúť dokazovanie, čo však neurobila. Okrem toho preukázať, aké následky by nenastali v prípade pripútania sa, ani nie je možné. Preto žiadala, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol alternatívne ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

8.1 Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Dovolateľka namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch stupňov a nevysporiadanie sa s ňou nastolenými relevantnými odvolacími argumentami.

9.1 Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9.2 O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad.

9.3 Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9.4 Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

10. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

11. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Zároveň bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby, v dôsledku aplikácie ustanovenia § 441 OZ o spoluzavinení poškodenej žalobkyne na vzniku škody na jej zdraví pri dopravnej nehode, ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťosť rozsudku

odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

11.1 Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že k aplikácii ustanovenia § 441 OZ pristúpil na základe vykonaného dokazovania, a to znaleckého posudku č. 73/2017 vypracovaného v konaní sp.zn. 13C/67/2011 (viď bod 13 odôvodnenia - súhrn listinných dôkazov a bod 15 - opis skutkových okolností prípadu zistených súdom). Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru znalca, že žalobkyňa v čase dopravnej nehody nebola pripútaná bezpečnostným pásom, z čoho následne vyvodil svoj právny záver, že konala protiprávne, porušením povinnosti § 8 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. a v dôsledku toho sa podieľala na vzniku škody na zdraví (viď bod 43. str. 24 odôvodnenia rozhodnutia).

11.2 Otázka, či súd správne zistil a vyhodnotil skutkové okolnosti a aký záver z nich vyvodil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (t.j. či sa žalobkyňa svojím protiprávnym konaním ne/podieľala na vzniku ujmy na zdraví a v akom rozsahu), predstavujú námietky voči skutkovým záverom súdu (konkrétne spôsobu vyhodnotenia dôkazov súdom), ktoré ale dovolací súd nie je oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd potvrdzujúci rozhodnutie súdu prvej inštancie. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ani nedostatočne zistený skutkový stav veci a nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je dôvodom, ktorým by došlo k znemožneniu realizácie procesných oprávnení strán sporu, a teda nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993).

11.3 Rozsah spoluúčasti žalobkyne určil súd prvej inštancie na 10 %, pričom tento záver odôvodnil skutkovými okolnosťami prípadu, t.j. vekom žalobkyne, nezavinení dopravnej nehody a následne princípom spravodlivosti a rozhodovacou činnosťou súdov v obdobných prípadoch. Končená úvaha o tom, nakoľko sa na škodu podieľal sám poškodený a v akom rozsahu znáša škodu sám, závisí vždy od okolností konkrétneho prípadu. Ustanovenie § 441 OZ je totiž normou s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. normou, ktorej hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktorá tak ponecháva súdu, aby podľa svojej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, vopred nevymedzeného okruhu okolností (pozri str. 1578 a nasl. Komentár 2. vydanie k Občianskemu zákonníku, doc. JUDr. Marek Števec, PhD. a kolektív, 2019).

11.4 Dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu existencie vady podľa § 420 písm. f/ CSP v konaní môže len konštatovať, či odôvodnenie napadnutého rozhodnutia takúto úvahu obsahuje (prípadne neobsahuje) a či táto úvaha súdu je relevantná, racionálna, logická, zrejmá a tým pádom aj preskúmateľná v zmysle, či strany sporu dostali odpoveď na otázku, prečo v tomto rozsahu boli/ neboli v konaní úspešné. Dovolací súd už ale nemôže presiahnuť tento rámec a preskúmať aj to, či táto úvaha bola skutočne správna a zodpovedajúca výsledkom vykonaného dokazovania, keďže nie je súdom skutkovým. Na základe takéhoto nazerania na napadnuté rozhodnutie, dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie obsahuje úplne zrejmé a jasné dôvody, ktoré viedli súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd k záveru o spoluúčasti žalobkyne v rozsahu 10 % a k aplikácii ustanovenia § 441 OZ na daný prípad.

11.5 Pokiaľ ide o námietku žalobkyne, že súd sa nevysporiadal s otázkou príčinnej súvislosti protiprávneho konania žalobkyne na vzniku škody, k tomu dovolací súd uvádza, že rovnako záver súdu o (ne)existencii príčinnej súvislosti nie je založený na aplikácii právnych noriem na zistený skutkový stav; spočíva na vyhodnotení skutkových podkladov, ku ktorým dospel súd v rámci dokazovania. Výsledkom tejto činnosti súdu nie sú závery právne, ale skutkové závery. Právnou otázkou tu je iba vymedzenie tých právnych skutočností, medzi ktorými treba zisťovať vzťah príčinnej súvislosti. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach (R 28/2008, 5 Cdo 126/2009, 3 Cdo 130/2010). Avšak ako vyplýva z obsahu spisu, táto otázka bola riešená znaleckým posudkom č. 73/2017 v konaní sp.zn. 13C/67/2011, z ktorého súdy aj vychádzali. Súčasťou znaleckého posudku bolo určenie mechanizmu vzniku jednotlivých zranení u žalobkyne a priebehu nehodového deja, pričom znalec uviedol, že mechanizmus zranení žalobkyne

svedčí o nekontrolovanom voľnom pohybe tela žalobkyne v priestore kabíny počas nehody a vymrštení tela žalobkyne priestorom zadných dverí - ktoré nesvedčilo o pripútaní bezpečnostným pásom v čase nehody s popisom jednotlivých zranení spôsobených v ich dôsledku (viď str. 26 posudku), t.j. následkom nepripútania sa žalobkyne. Pokiaľ sudy v základnom konaní mali zato, že uvedené závery sú dostatočné pre prijatie záveru o spoluvine žalobkyne na nehode pre nepoužitie bezpečnostných pásov, nedá sa im uvedený postup vytknúť, keďže nebol nepodložený, svojvoľný či nelogický. V tomto smere bolo možné zo znaleckého posudku č. 73/2017 vyvodit' tieto závery, nakoľko si nevyžadovali odborné posúdenie znalca, ale sa dali logicky vyvodit' zo záverov už vypracovaného znaleckého posudku. Pokiaľ žalobkyňa nesúhlasila so závermi znalca a mala za to, že svojím konaním nezavinila vznik škody, nič jej nebránilo v tom, aby požiadala o doplnenie, kontrolu znaleckého dokazovania, keďže tak neurobila, nemôže sa snažit' zvrátiť výsledok sporu v dovolacom konaní na základe argumentov o nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšej inštancie.

11.6 Nedostatok odôvodnenia nie je možné vytknúť ani odvolaciemu súdu, ktorý sa odvolacím argumentom žalobkyne venoval vo svojom rozhodnutí (bod 66 napadnutého rozhodnutia) a uviedol, že nepripútanie sa bezpečnostným pásom, ktorá okolnosť nebola v konaní sporná, je skutočnosťou, ktorá mohla mať vplyv na iný rozsah škody na zdraví osoby nepripútanej, pričom zhodne so súdom prvej inštancie mal za to, že spoluzavinenie žalobkyne na škode predstavuje 10 %. I keď je v tomto smere odpoveď odvolacieho súdu na odvoláciu otázku žalobkyne týkajúcu sa príčinnej súvislosti stručnejšia, v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj s ohľadom na procesnú nečinnosť žalobkyne vo vzťahu k navrhnutiu ďalšieho dokazovania, respektíve doplneniu existujúceho znaleckého posudku, ju predsa len možno považovať za postačujúcu.

12. Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že žalobkyňa nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP.

13. Pokiaľ dovolateľka chcela svojou dovolacou argumentáciou spochybnit' správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (v otázke splnenia predpokladov zodpovednosti za spôsobenú škodu bez spoluzavinenia poškodenej), dovolací súd zdôrazňuje, že aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, vid' konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 1 Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

14. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné.

15. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.